

L. C. Tyler

De heer des huizes

Deel 3 in de serie Moord volgens het boekje

Vertaald door Cora Kool

DE FONTEIN

Als je op het punt staat om een moordenaar te ontmaskeren, is niets zo irritant als ontdekken dat je moedwillig bent misleid door de enige persoon die je dacht te kunnen vertrouwen.

Elsie was sinds halverwege de middag aan het valsspelen bij Cluedo; in het begin ging dat subtiel, maar inmiddels dééd ze niet eens meer alsof ze zich aan dezelfde spelregels hield als ik.

‘Als jij echt Rosa’s kaart in je hand hebt, dan heeft opvallend genoeg niemand een moord gepleegd en is dokter Zwart in de bibliotheek een natuurlijke dood gestorven.’

Elsie is al sinds haar geboorte immuun voor ironie en ze knikte simpelweg bij het horen van de overduidelijke juistheid van deze bewering. ‘Dat klinkt aannemelijk. Een natuurlijke dood in de bibliotheek. Dat houdt ook in dat ik heb gewonnen.’ Ze pakte mijn pion (de kolonel) en gooide hem terug in de doos, waar hij heel even bewoog voordat hij rust vond in trieste eenzaamheid, zonder vrienden. De andere vijf pionnen, die nu gelukkig niet langer onder verdenking stonden, mochten blijven staan op hun plek op het bord.

Het was duidelijk dat het spel voorbij was, hoewel er nog een paar onbeduidende dingetjes opgehelderd moesten worden. ‘Even afgezien van de onmogelijkheid van die afloop, waarom win jij als ik het als eerste zei?’

‘Jij zei het ironisch. Ik zei het in alle ernst,’ antwoordde Elsie.

Jarenlange ervaring heeft me geleerd dat hoe belachelijker een bewering is, hoe moeilijker het is om ertegen in te gaan.

Ik bleef dom genoeg aandringen.

‘Jij wint alleen als dát op het kaartje staat,’ zei ik, met feilloze mannelijke logica. Hoewel ik ervan overtuigd was dat dat op geen enkel kaartje stond, had ik onmiddellijk spijt van mijn ruimhartigheid dat ik haar een beetje tegemoetkwam. Elsie wist heel wat voor elkaar te krijgen als je je ook maar even toeschietelijk toonde.

Haar mollige hand lag al op de envelop in het midden van het bord die de drie kaarten over de moord bevatte. Ze bekeek ze iets te snel en legde ze terug. ‘Ja,’ zei ze, alsof ik zo stom zou zijn om het te geloven. ‘Natuurlijke dood. Jij hebt verloren.’

‘Behalve dat Rosa in werkelijkheid de moordenaar is, hè?’ zei ik. ‘Dus toen ik zei dat jij Rosa had en jij antwoordde dat dat zo was, was je eigenlijk aan het liegen, of niet?’

Elsie speelde de beledigde onschuld, iets waar ze in de verste verte het recht niet toe had.

‘Ik ben zélf Rosa,’ zei ze, alsof ze iets uitlegde dat zelfs ik had moeten begrijpen. ‘Kijk, daar is mijn pion, in de bibliotheek, waar jij hem hebt neergezet.’

‘Je moet het kaartje hebben om te kunnen ontkennen dat Rosa de moordenaar is,’ zei ik.

‘Niet als je Rosa bént. Je kunt moeilijk verwachten dat Rosa de moord bekent en vervolgens de rest van het spel over dat bord blijft ijsberen alsof er niets is gebeurd. Dat zou ze natuurlijk tot het laatste moment glashard ontkennen. Het staat in de spelregels.’

Ik vroeg me af of er een manier was om verder te gaan met deze discussie waarbij ik niet onnozel en eigenwijs zou overkomen. Waarschijnlijk niet. Een van Elsies rollen als mijn literair agent was om me te herinneren aan mijn vele tekortkomingen, dat had ik lang geleden al geleerd. We hadden er deze middag nog een paar vastgesteld. Ik betwijfelde of er nog meer te ontdekken waren, maar het leek me verstandiger om geen risico's te nemen. Het was het beste om het met haar eens te zijn dat op Cluedo een amendement van toepassing was dat bij geen enkel personage een belastende getuigenis kon worden

afgedwongen. Hoe dan ook, ik snakke naar een antwoord op de vraag die ik haar een tijdje geleden had gesteld.

‘Ja, Ethelred,’ zei ze toen ik haar daaraan herinnerde. ‘Ik hing aan je lippen.’

‘En wat heb ik dan gezegd?’ vroeg ik.

Toegegeven, ze zag er niet gegeneerd uit. Ze was simpelweg in de weer met het verwisselen van de kaarten in de envelop, waarbij ze de afwezige kolonel de moord in de schoenen schoof (met de dolk in de keuken). ‘Je zei tegen me dat de rankings op Amazon een complot zijn van de vrijmetselaars, de jezuïeten en Dan Brown en dat die niet uitgaan van de daadwerkelijke verkoopcijfers, maar van de afmetingen van de Piramide van Cheops.’

‘Nee,’ zei ik.

‘Dan klaagde je waarschijnlijk over het triljoenenvoorschot van dat supermodel voor haar zogenaamde roman. Ik ken zowaar de agent die de onderhandelingen daarvoor heeft gevoerd en het voorschot was amper meer dan jij in je werkende leven zult verdienen. En zeker tien procent zal naar de ghost-writer zijn gegaan die het in werkelijkheid heeft geschreven. Dus niks om je druk over te maken.’

‘Elsie,’ zei ik. ‘Heb je ook maar iets opgevangen van wat ik het laatste halfuur tegen je heb gezegd?’

‘Misschien. Misschien ook niet,’ antwoordde ze. ‘Alhoewel, nu ik erover nadenk: ik weet nog wel dat je mijn pion ten onrechte van moord beschuldigde. Ik weet nog niet of ik je dat al heb vergeven. Schrijvers hebben hoe dan ook niet meer dan drie gespreksonderwerpen, waarvan ik er twee heb genoemd. Het moet dus het derde zijn, wat dat dan ook is.’

‘Ik vroeg je, omdat je mijn agent bent, om advies voor mijn volgende boek. Daar krijg je die vijftien procent voor.’

‘Ethelred, zelfs honderd procent zou niet opwegen tegen dat gekakel van jou. Ik krijg die vijftien procent voor het verkopen van jouw boeken aan nietsvermoedende uitgevers. Mijn advies kan niet anders dan gratis zijn – jij zou je de marktwaarde niet kunnen permitteren.’

‘Als ik er niet uitkom, dan is er niets om die vijftien procent van af te trekken.’

‘Dus, het derde gespreksonderwerp: alle populaire fictie wordt jammer genoeg niet op waarde geschat door de critici en de gewone mensen en jij wilt beginnen aan een grootse literaire roman,’ zei ze, waarmee ze aangaf dat ze misschien toch had geluisterd.

‘Maar telkens als ik achter de computer ga zitten, kom ik geen steek verder.’

‘Luister,’ zei Elsie geduldig. ‘Je bent een tweederangs misdaadschrijver.’

‘Ik weet niet of dat wel klopt,’ antwoordde ik.

‘Goed dan,’ zei Elsie, nog steeds onverstoort. ‘Je bent een derderangs misdaadschrijver die af en toe in de buurt probeert te komen van tweederangs schrijvers. Jouw vingers zijn eraan gewend om simpele verwickelingen te typen met alleen in hoofdlijnen de karakterschildering, met logische uiteenzettingen van de politieprocedures, nauwkeurige beschrijvingen van pubs en schaars verlichte achterafsteegjes; er komen geen onbetrouwbare vertellers in voor, geen flashbacks of andere dingen die verwarring teweeg kunnen brengen bij het soort mensen dat jouw boeken leest. Zodra jij van je vingers vraagt om iets dikdoenerigs te doen, raken ze uiteraard van slag. Ze beginnen zich af te vragen of dat wel verstandig is. Het zijn prima, intelligente vingers, zeker weten.’

‘Ik had gehoopt op advies dat wat zinniger was,’ zei ik ter verduidelijking.

‘Nou, zeg dat dan meteen. Mijn zinnige advies is als volgt: zorg dat je trouwe lezers niet van slag raken door iets anders te doen. Daar worden ze woest van.’

‘Wil je daarmee zeggen dat liefhebbers van misdaadverhalen niet in staat zijn om goede literatuur te waarderen?’

‘Ik bedoel niet álle lezers van misdaadverhalen,’ zei Elsie. ‘Ik bedoel alleen... nou, laat maar.’ Ze gaf over het Cluedo-bord heen een klopje op mijn hand. ‘Het wordt tijd om weer iets over Doctorandus Thomas te schrijven. Als er te veel tijd zit

tussen de boeken, dan kopen de mensen ze niet meer. Vergeet niet dat jouw lezers niet meer de jongste zijn. Je moet een volgend boek uitbrengen zolang ze zich nog steeds jouw naam kunnen herinneren of, sterker nog, hun eigen naam. Heb je de afgelopen tijd nog naar je ranking op Amazon gekeken?’

‘Misschien. Misschien ook niet,’ antwoordde ik.

‘Als ik jou was, zou ik vanavond nog aan de slag gaan met weer zo’n historisch detectiveverhaal. Pluk de dag.’

Dat zorgde ervoor dat ik op mijn horloge keek.

‘Je weet net zo goed als ik dat we over een uur op Muntham Court moeten zijn. We kunnen ons beter gaan omkleden.’

‘Omkleden?’ vroeg Elsie.

‘Ja, andere kleren aan,’ zei ik.

Elsie wees op haar outfit. Deze zomer was ze om onduidelijke redenen overgestapt op een middeleeuwse stijl. Ik had in de weekendbijlage van de krant een paar foto’s gezien van actrices die ook gehuld waren in iets dergelijks, maar zij wisten wel zo ongeveer wanneer ze moesten stoppen. Elsie’s kledij had iets weg van Gypsy Rose Lee *meets* Vivienne Westwood – hoewel ik niet de indruk kreeg dat ze blij waren om elkaar te zien. Ik had gehoopt dat ze iets anders bij zich had in de kleine tas die ze in de gang van mijn flat had neergezet. Ik hoopte dat nog steeds.

‘Luister: kléren,’ zei ze. ‘Ik heb al kleren aan. Ik heb er vrede mee dat het je waarschijnlijk niet zou zijn opgevallen als ik hier naakt was komen opdagen, maar ik mag graag geloven dat dat bij anderen wel zo is.’

‘Heb je niets anders meegenomen?’

‘Zoals? Het is gewoon een etentje met jouw vrienden in hun appartement,’ zei Elsie.

‘Waar leid je dat uit af?’

‘Jij zei: ze wonen op een landgoedcomplex.’

‘Ze bezitten een landgoedcomplex,’ zei ik. ‘Muntham Court.’

‘Muntham Court? Dat klinkt voor mij nog steeds als iets van de gemeente,’ zei Elsie.

‘Sir Robert en lady Muntham,’ zei ik. ‘Van Muntham Court

in het graafschap West Sussex. Met hen gaan we dineren.'

'En wie staan er nog meer op de gastenlijst?' vroeg ze. 'Lord Snobby en lady Pomposo?'

'Gewoon een paar vrienden,' zei ik.

'Voor wie ik me blijkbaar moet opdirken.'

'Avondkleding,' zei ik.

'Dan ga je maar in je eentje.'

'Dat zou betekenen dat je een kans misloopt om mijn vrienden belachelijk te maken,' zei ik.

'Daar heb je een punt. Zo had ik het nog niet bekeken.'

'Ik weet zeker dat ze het niet erg vinden als je in deze kleren komt opdagen. Ik beloof je dat ik niet zal vertellen dat je je zo hebt gekleed omdat je dacht dat ze in een huis van de gemeente woonden.'

'Nee, dat vertel ik zelf wel,' zei Elsie. 'Oké. Dan heb ik nog tijd voor een heerlijk, ontspannend bad voordat ik opnieuw lippenstift aanbreng, en jij hebt tijd om de eerste vijfhonderd woorden te schrijven van de volgende Doctorandus Thomas. Niets dikdoenerigs. Hou het simpel. Geen metafiction. Niet vooruitlopen op gebeurtenissen door twijfelachtige vergelijkingen of karikaturen. En geen flashbacks.'

Eerder verschenen in de serie 'Moord volgens het boekje' van L. C.
Tyler:

De vermiste dame
Een Franse connectie

Eerste druk februari 2023

Oorspronkelijke titel *The Herring in the Library*

Oorspronkelijke uitgever Allison & Busby

Copyright © 2010 by L. C. Tyler

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © David Wardle

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6578 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6579 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.